

Şiir Atölyesi

KIBRIS

Hazırlayan: Mehmet Ekici

Yağmurlara Tutulmuş Yüreğim

Bir hazandır yaşanan
Kuru yapraklar hatırlatır sonumuzu
Sarıp solmuş, renksiz ve ölgün
Ben mutlu olmaya çalışsam da
Bir feryat yükseliyor içimden
Yalnızım, anlatılmıyor
Yağmurlara tutulmuş yüreğim
Rüzgarlar acımasız
Bir ses sarsıyor beni derinden
Kırılıyor içimde bir şeyler
Kaçamıyorum bu yangın yerinden
Yalnızım, anlatılmıyor
Uzadıkça uzuyor zaman
Bir gümüşi parlaklığa çarpıyor yüzüm
Boşlukta donuyor her an
Ansızın kırıntılar avuçlarımda
Karanlıkta tel tel çözülyorum
Yalnızım, anlatılmıyor
Bir yolun sonuna yaklaşıyorum
Canhıraş çığlıklar önümde engel
Bir limana varmaya çalışıyorum
Poyraz saçlarıma dokunduğu gün
İklimler arasında bocalıyorum
Yalnızım, anlatılmıyor
Soluk almak zor böyle yaşanınca
Sevinçler bir anda dönüşüp hınca
Sinsice, sinelerde gülümser
Karardıkça kararır bahçeler
Söyle, artık beni kim sever
Yalnızım, anlatılmıyor

Servet ERTEKİNOĞLU

YAŞIM İLERLEDİKÇE

Yaşım ilerledikçe daha çok anıyorum
Ne büyük nimet olduğunu ah ey güzel gün
Boş yere üzülmekte mana yok, anıyorum
Kadrini bilmek lazım artık her açan gülün
Şükretmek türküsüne daldaki her bülbülün
Yanmak da olsa artık aşk ile yaşıyorum

Cabit Sıtkı TARANCI

"Şiir Atölyesi" hakkında;

Selamlar,
Onbeş gün aradan sonra bu ikinci sayımızda, yine birlikteyiz; şükürler olsun...

İlk sayımız için Kıbrıs'tan ve Türkiye'den iyi niyet dilekleri, eleştirileri ve temennileriyle bize yol gösteren herkese minnettarız...
Yolunu atölye' mize düşüren şiir ve edebiyat dostları; hoş geldiniz ve iyi ki varsınız!

Whatsapp grubumuza katılmak isteyenler için **Link** ve **Karekod**:
<https://chat.whatsapp.com/EUR5JgVxmFm9wJITGCHY3E>

Hoşça kalın.

M.E

Sanki

Kafamda deli sorular,
Yol ayırımıydım sanki.
Bitmiyor dedikodular,
Kalbimi çok kırdım sanki.

Alın Dünya sizin olsun,
Makam, mevki sizin olsun,
Dilediğiniz hep olsun,
Artık ben, pes ettim sanki.

Gözüm olmaz hiçbir şeyde
Bilmem aklın fikrin nerde?
Bir bir anlatayım gel de,
Sana biraz küstüm sanki.

Ah ettim yalnız kalmaya,
Hep rüyalara dalmaya
Gelsen gönlümü almaya
Uğraşma düzelmem sanki.

Yozcu'nun yoktu hiç derdi
Bu sıkıntıyı kim verdi?
Herhal muradına erdi,
Bu diyardan gittim sanki.
Hakan YOZCU

OLMAYA SEVDAYA ATEŞ

Yaşamak kadar engin
Bir deniz, bir gökyüzü
Toprak!
Bağrından çıkan
Yeni bir hayat
Zengin olmak
Fakir olmak
Bir yudum su
Degil mi ki yaşamak ?
Mutluluğa sarılmak
Ebedi bir aşka
Başka bakmak
Başka söylemek
İnkâr etmeden sevmekse
Sevdiğini sarmak
Küfürlere ne gerek
Zulme giden yolda
Göz kapaklarının altında
Göz yaşına sığınmışsa
Koca bir yürek
Fermanı okunmaz
Dokunmaz başın dağlara
Ahın çeksede yükünü
Bir sen bilirsin
Olmaya sevdaya
Ateş.
Alper ÖZSAKINÇ

CAN-SU

Sanırım buldum doğruyu
Bunca zaman, bunca insan
Boşuna meth etmemiş suyu

Kimi mektuplarını bırakmış
İçinde masalsi dev sevgiler,
Cümleleri hasretle sulanmış.

Kimi bozmak için kara büyüleri
Bırakmış suya, elleri titrek
Aydınlanmış, korkan yürekleri.

Kimi nehirlerle fısıldamış dilekleri
Gerçekleşmesi için hatırlamış
O pes etmeyen yenilmişleri.

Kimi her güzelliğe bakarken
Yaptığı şeyi yapmış, fark etmeden
Gülümsemiş yine, dua ederken

Kimi haykırmış suya, naraları
İçmek için baş ucuna koymuş
Ya da yıkamış kabuksuz yaraları.

Bense yüzümü döndüm ona
Ve Yaradana söz verdim
Dokunabilmek için her Can'a ...

Ayşe İSMETOĞLU

MÜPHEM

Ey yalnızlığımın tek şüphelisi
Aşk bir cesaret işi
Oysa sevgi alemi kuşatan biricik sır
Benim ömrüm hangisi

Islak yüzüme değince yağmur
Ruhumda ergirdi bir lav denizi
Türettikçe tükettiğim her hece
Yakardı bizi

Her sabah batarken bahtımın güneşi
Karanlıktan sığındım senin aydınlığına
Bu ıssız ömrümü de şahit tutarak
Her defasında koşardım sana

Bulmak için aradığım ne varsa
Söylediğim her bir sözde o vardı
Yorulurdum adını konuşmamaktan
Usanırdım susmaktan

Bazen seni unutmak lütuf olurdu bana
Bakışlarım küserken bu sensiz sokaklara
Aşına olmadığım ne çok şarkı var
Hüzzam dinlerim hâlâ

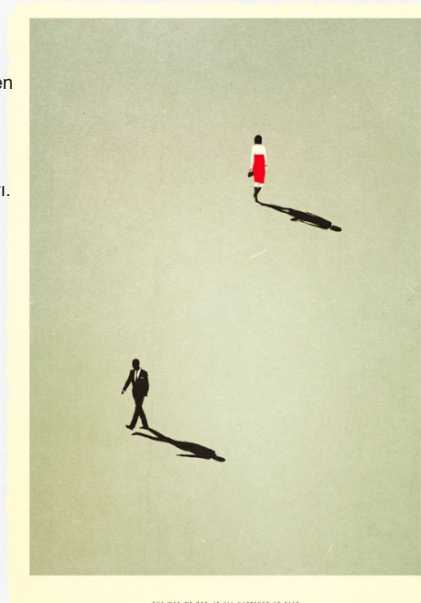
Hayatımı yaşayıp duruyorken kendimce
Uzak menzillerime götürdüm seni
Mümbit bir akarsu yatağı gibi
Sürüklersin toprağına sen beni

Mehmet EKİCİ

SÖZ
Bir gün beni farketdiğinde,
beni farketmenin
artık benim için farketmeyeceğini
farkedeceksin.

Oğuz ATAY

©Bu Bülten'in telif hakkı yoktur. Çoğaltılabilir ve yayımlanabilir.

RÜZGÂR

Uçurtmamı rüzgâr yırttı dostlarım!
Gelin duvağından kopan bir rüzgâr...
Bu rüzgâr yüzünden bulutlar yarım;
Bu rüzgâr yüzünden bana olanlar...

O ceviz dalları, o asma, o dut,
Gül gül, mektup mektup büyüyen umut...
Yangından yangına arda kalmış tut.
Muhabbet sürermiş bir rüzgâr kadar.
Sezai KARAKOÇ

SEN SEVINCE

Hadi köpürt sularını, kuşlarını uçurt
Dalgaları cöhlendir, balıklarını sevindirt
Gemilerin sarhoş olsun, Başı dönsün tayfaların
Bağır, bağırabildiğin kadar uzaklara
Sesini duysun, karşı kıyıda oynayan çocuklar
Hoplasın mertlesin, kuzular buzağlar
Ağrımadan, incinmeden, yüksünmeden,
Sen sevinince, nasılda cömert olduğunu
Sen sevince nasıl mutlu olduğunu görsünler

Mustafa Parlak

GAZEL VII.

Eş dost niye mest âkil bir tâne bulunmaz mı
Cânânı lütuf kılmış mestâne bulunmaz mı

Kürsîde usandık dehrin kibr ü riyâsından
Rindâna liman kör bir meyhâne bulunmaz mı

Bir devre ulaştık sâkî anlamıyor meyden
Vurdukça fenâ kılın peymâne bulunmaz mı

Türkâne harâb ettin zâlm nice Bağdâd'ı
Gönlüm gibi lâkin bir vîrâne bulunmaz mı

Bundan geru uşşâkın zindâna döner bahtı
Gül gamzene sâkin mahbushâne bulunmaz mı

Ummânına dalmışsın aşkın nicedir Avnî
İslanmana değsin tek dürdâne bulunmaz mı

... / ... / ... / ...
Mef'ülü / mef'â'ilin / mef'ülü / mef'â'ilin

Hüseyin Avni CENGİZ

Biz Bu Sevda Uğruna

Cahiller sevdamızı kıskansa da farketmez
Her türlü karanlığı eritir yüreğimiz.
Önümüzü kesmeye kimsenin gücü yetmez,
Gönüllerde yaşamak en büyük dileğimiz.

Bitmeyen bir ümitle gidiyoruz sonsuza,
Yıldızların elinden almak için yarını.
En güzel hayalleri çağırdık ufkumuza,
Yıkmak için zamanın köhnemiş surlarını.

Fikrimize vurulan prangalar çürüdü.
Saraylara dönüştü girdiğimiz zindanlar.
Bastığımız yerleri menekşeler бүрдü,
Kelebeklerle doldu geçtiğimiz meydanlar.

Bazen bir çare için çırpındık uzun, uzun:
Göğsünde fırtınalar dindiren sahil gibi!
Bazen de yolumuza çıkıverdi bir kurşun;
Düştük kara toprağa, beyaz karanfil gibi!

Aramadık kimsede ne bir günah, ne kusur;
Kanayan her yarada kendimizi suçladık.
Acımızı unutup ellere verdik huzur,
Biz bu sevda uğruna ne korlar avuçladık!

Nice gözyaşlarına karıştı gözyaşımız,
Elimizin içinde ısındı nice eller!
Dağlar dostumuz oldu, ırmaklar yoldaşımız,
Bizlerden bu sevdayı alamadı engeller.

Çıkardık teker teker kalplerden dikenleri,
Yerlerini taptaze çiçekler alsın diye!
Gündüz gece demeden koştuk yıllardan beri,
Yarına pırl pırl bir dünya kalsın diye!

Hayata bahçemizden geçerek atılanlar,
Tertemiz bir kaynaktan içtiler sularını.
Bu sevda kervanına yürekten katılanlar,
En sonunda buldular mutluluk diyarını.

Kaptırdık gönlümüzü ilahi bir ateşe,
Gidiyoruz ardından, asla dönmeyeceğiz!
Ösek de, ruhumuzu mezar ettik güneşe,
Kuşattık ufukları artık sönmeyeceğiz!

Şeyhettin YALÇINKAYA

BİR KİTAP: Klas Duruş, Nuri PAKDİL

- Hepimiz kendi yazgımızı mı yaşayacağız, yoksa yazgımızın toplamından herbirimize düşen parçayı mı yaşayacağız, bu noktada değil miyiz?
- Artık vicdan dışında hiçbir şey namusluluğu açıklayamaz. Kazanımlarımızı tartsak tartsak bu terazide tartabiliriz ancak.
- Dünyanın tüm çiçeklerinin adlarını yaz, uzaktan oku yakından da; hiç birinin adı bir kitabın ki kadar adı güzel olamaz.
- Direniş ve hüzn.
- Hayır yazar havlu atmaz.
- Olsa olsa sükutunu duvarlara asar, tüfek gibi bakar.
- Direniş derinliğini edebiyatla kazanmıştır.
- Her türden özveriye hazır bir devrimciyi arayıp durdum tüm hayatım boyunca.
- İki eliyle sıkıyordu başını çatlamasın diye.
- İçimdeki umut dağına doğru yürümek istiyorum.
- Gözleri ile birbirlerinin olan sevgililer gibi olunca yazıyla ben...
- Gerçek değil düzme bir dünyaydı, okuduğum bütün okullarda önüme konulan. Hayal gücümü harekete geçirmesem yıkılmıştım.
- Güvendiğim insanların bu halleri öyle gücüme gidiyor ki. Ciddi görünen bugün fırıldak.
- Yalnızlığın çok koyu ağırlığı, tahtanın budaklı olan yeri var ya..
- Ne söylüyorum ben? Eğri ise düzeltilmeli, kırılı ise arındırılmalı, kanlıysa kazına kazına temiz yeri ortaya çıkarılmalı demiyorum muyum?
- Boyun eğmeyen edebiyattır İBLİSE.
- Hayaline baş konulan büyük sevdadır hayatı yaşanır kulan.
- Kopmamasıya bağlanmış arkadaşlıklar gereksinimi.
- Taarruz tipi sabır iyi korunmalı.
- İnilti yeryüzünü önüne katmış önüne, gidiyor. Sende önüne çık bunun işte şimdi.
- Kitaplarda ki insanlığa yalın bir giriş şart.

[Kitaptan alıntılar.]

Erdem BAYAZIT

VEDA

Bu şehirden gidiyorum
Gözleri kör olmuş kırlangıçlar gibi
Gururu yıkılmış soyatlar gibi
Bu şehirden gidiyorum.
İnsanlar taş gibi bana yabancı
Ağaçlar bensiz hüküm giyecek bulvarda
Bir tanbur bir yalnızlığı anlatıyorsa
O ışısız pencereden
Ben onu duymuyor gibiyim
Bir ağaç ölüyorsa kapınızın önünde
Ben onu bile duymuyor gibiyim.
Bu şehirden gidiyorum
Gömerek geceyi içime
Sabahın hüznünü beklemeden
Gidiyorum bu şehirden.

AŞK RİSALESİ

Ama sen uzaklardaydın ey kalbim
Uzaklardaydın, sevdiğim uzaklardaydı
Ayın yıldızların çağlayarak
Berrak şelaler yaparak
Coşku içinde aktığı
Bir yerlerdeydi.
Hani bir gün bir çobana rastlamıştık
Adı Ferhat mıydı neydi
Koyunların, kuşların, böceklerin ve çiçeklerin
Sadakatten mest oldukları
Herbirinin gözlerinde
Kaybolur gibi kayar gibi
Dalıp gittiğimiz o saadet evreni
Kayaların yüzlerinden okuduğumuz o ebedi bilinç
Bizi çekip almıştı kılcal damarlarımızdan
Yaslan göğsüme sevdiğim
Benim gönlüm gök gibidir açık deniz gibidir
Pas tutmaz benim içim yeryüzü gibidir
Toprak gibidir
Sen ki bulut gibisin
Ay gibisin güneş gibi bazen
Usul usul inen
Yağmur tıptırtılarını
Dinler gibi
Dalıp gitmiştik
Sen konuşuyordun
İpil ipil yağın bir yağmur gibi konuşuyordun
Onlar ki konuklarımızdı
Adları Keremdi, Yusufu, Kaystı
Hepside ezelden tanıdıkta dosttu.

Peyami SAFA

İLK LOKMA

*Halbuki mesele çok basit:
İnsan bastalanır ve ölür.
(9. Hariciye Koşuşu)*

AYASTEFANOS UFUKLARINDA

Genç adam... Ne için gamlısın sen yine?
Elemli gölgeler sinmiş hep çehrene...
Bir uzak hayali yaşıyor gibisin,
Hasta bir hicranla titriyor bak sesin.

Ne için, ya ruhun ağlıyor derinden...
Yıldızlı geceler mi dolar oraya,
Yoksa nazlı ayın gümüşlü kalbinden,
Sihirli nağmeler mi akar ruhuna.

Bu kalbin melâli nedir söyle gel!
Ölmesin, ruhunda süslenen o emel
Samimi kalplere söylenen kederler,
Bulutlara eştir: sönerler, giderler.

Anladım! ... Söyleme: Ne gece, ne yıldız,
Yaşiyor orada şafaklı bir genç kız.

-Çok güzel buldunuz... Lazım mı gizlemek,
Ruhumun kanayan acılarını,
Geliniz, kâbilse onları dinlemek...
O bîkes o acı çıkırıklarını.

Tatlı bir serinlik, bir nesîm-i seher,
Bir sabah rüzgârı esiyor ruhuma,
Doğuyor orada karanlık bir keder,
Sönmüş bir hatıra, hicranlı lerzeler:

Eflâtun renkli bir semanın altında
Bir akşam gurubda, benimle gezmişti.
"Bir çiçek ne kadar yaşıyor?" sordum ben,
Titreyen bir sesle: "Gâyet az" demişti.

Sıkarken son defa o penbe elini,
Ruhumun kopardı hasta bir telini.

(Servet-i Fünûn, 9 Mayıs 1918, s.223)

Şiir tahlilleri akademisi

Âsaf Hâlet Çelebi, “Cüneyd” şiiri, tasavvufun mühim simâlarından, Cüneyd-i Bağdadi'nin: “*Leyse fi cübbeti sivallah / (Cübbemin altında Allah'tan gayrı bir şey yok)*” tarihî sözünün Arap harfleriyle *epigraf* olarak verilmesiyle başlar. Bu şiir yazıldığı dönemde yürürlükte olan şiir anlayışına ters bir şiirdir. Çözümleyici, yorumlayıcı, eleştirel bir yaklaşımla şiire bakıldığında şiir yoktan var olan insanın ilk haline dönüşünü sorgular. Son nedir? “Sülûk” bağlamında ele alınacak olursa, “son” başlangıçtaki hâle dönmektir. Bu dönüş yani “yok oluş” şiirde bir sebebe dayanmaktadır. Bu da (tasavvufta) bir kusur olarak kabul edilen ve “*Bilen söylemez, söyleyen bilmez*” sözünden kaynaklanan; “*Hakikati ifşâ etme*”dir. Hallac-ı Mansûr'un da düştüğü bu hata, bazı mutasavvıflar kabul etmese de kişiyi fâniliğe indirgeyen bir hatadır:

“(...)/aç cübbeni cüneyd/ne görüyorsun/
görünmeyeni
cüneyd nerde/cüneyd ne oldu
sana bana olan/ona da oldu
kendî cübbesi altında/cüneyd yok oldu”

Şairin bu şiirde kurgulamaya çalıştığı ‘hâlî’, “Fenâ” kavramı çerçevesinde değerlendirmek gerekir. Buna göre: “Fenâ”, kulun nefsanî haz ve arzuların fânî olması, temyiz kabiliyetini kaybetmesi, sürekli olarak benliğini kendisinde yok ettiği varlıkla meşgul olduğu için eşyadan da fânî olmasıdır. Bekâ ise, kulun nefesine ait şeylerden fânî, Hakk'a ait olan şeylerle bâki olmasıdır. Fenâ ilmi dünyanın fânî olduğunu bilmek, bekâ ilme de ahiretin bâki olduğunu, Allah Teâlâ'nın zat ve sıfatları ile ezeli ve ebedi olduğunu bilmektir. Sûfilerin fenâdan kasıtları, iyi ve övülen vasıfların elde edilmesi için kötü sıfatların yok edilmesidir. Yoksa varlığın, cevherin yok olması, fena bulması değildir.”

“Cüneyd” şiirinde de görüldüğü üzere sufilerin fenâ makamına erişmeleri esnasında “şathiye” adı verilen ve dinî açıdan tasvip edilmeyen sözler söylemeleri medrese ehliyle, tekke ehli karşı karşıya getirir. Bu anlayışı eleştiren yalnız medrese ehli değil; İbnü'l – Arabî başta olmak üzere tasavvuf ehlinden bazıları da bu anlayışa karşı çıkar ve bu anlayışın İslâm'ın özüne aykırı olduğunu belirtir.

O, vecd halindeki kişinin; “ben O'yum” demesini hatalı bulur ve O ve “ben o'ndayım” demesinin doğru olduğunu söyler. Hallac gibi “Ene'l-Hak” demek yanlıştır. İnsan vahdetin bir mazharı olduğu için hakikat değil, fakat hakikatlerden bir hakikattir. Mevlânâ ise vecd anında semâ'yapar ve bunu ilahî aşkın bir neticesi olarak görür. Asaf Hâlet Çelebi, bu şiirinde görünür / maddi olanın ardından mutlak hakikatin olduğunu ve bakanların yanlışlığıya düştüklerini vurgular: “*bakanlar bana gövdemi görürler/ ben başka yerdeyim/ gömenler beni gövdemi gömerler/ ben başka yerdeyim / aç cübbeni cüneyd/ ne görüyorsun/ görünmeyeni ...*” dizelerinde mutlak hakikatin tüm âlemi kuşatarak görünür olanı aşkınlaştırdığı savunulmaktadır. Gördüğünü sananlar mutlak bir yanlışlığı içindedirler. İnsan, O'nun aşkıyla dolunca onun ruhunda yok olarak özüne kavuşacaktır. Asaf Hâlet Çelebi, Cüneyd-i Bağdadi'nin tasavvufu tarif ederken söylediği, “*Hakk'ın seni senden gidermesi ve kendisiyle ihyâ etmesidir.*” sözünde açığa çıkan ve kulun kendi beşerî varlığını unutarak Hakk'ın varlığında fenâ olmasını bu şiirde en güzel biçimde dile getirir. Bu anlayış, itihâd ve hulûl kavramlarıyla gerek edebiyat ve gerekse tasavvuf çevrelerinde tartışılmış, tasavvuf içerikli eserlerde “vahdet” teriminin farklı yorumlanması biçiminde varlığını sürdürmüştür.

Asaf Hâlet Çelebi, “He” şiirinde Allah'ı simgeleyen “ه” harfinden yola çıkarak beşerî aşktan ilâhî aşka kavuşmayı şiirleştirir. Şiir, hem ses hem de eylem itibarıyla Ferhâd hikâyesiyle kesişen bir nitelik arz eder.

“*vurma kazmayı/ferhâad/he'nin iki gözü iki çeşme/
âaahhh
dağın içinde ne var ki/güm güm öter/ya senin içinde ne var/ferhâd*”

Cüneyd

bakanlar bana
gövdemi görürler
ben başka yerdeyim
gömenler beni
gövdemi gömerler
ben başka yerdeyim
aç cübbeni cüneyd
ne görüyorsun
görünmeyeni
cüneyd nerede
cüneyd ne oldu
sana bana olan
ona da oldu
kendî cübbesi altında
cüneyd yok oldu

Asaf Halet ÇELEBİ

He

vurma kazmayı
ferhâad
he'nin iki gözü iki çeşme
âaahhh
dağın içinde ne var ki
güm güm öter
ya senin içinde ne var
ferhâad
ejderha bakışlı he'nin
iki gözü iki çeşme
ve ayaklar altında
yamyassı
kasrında şirin de böyle
ağlıyor
ferhâad

Asaf Halet CELEBİ

ejderha bakışlı he'nin/iki gözü iki çeşme/ve ayaklar altında yamyassı kasrında şirin de böyle ağlıyor/ferhâad

Öteden beri salt bir gösterge aracı olmanın ötesinde, felsefi ve tasavvufi telakkilerin yüklendiği birer simge olarak yansır. Şiirdeki “he”, edebiyatımızda sıkça kullanılan Ferhâd mazmûnuna karşılık gelir. “He”nin iki gözünden iki çeşme şeklinde akan gözyaşları, Şirin'ine kavuşmak için dağı delen Ferhâd'ın gözyaşlarıdır. Şiirde ifade edilen gözyaşı damlaları da şekil itibarıyla “he”ye benzer. Mitolojik bir hikâyeyi tasavvufi imgelerle birleştiren Asaf Hâlet Çelebi, sözcüklerden felsefi bir dünya kurma ustalığını da sergiler. “ه” harfinin iki gözlü biçiminden yola çıkan şair, haykırışa çıkan bir ağlayışla mutlak sevgiliden ayrı olan aşığın “âaah”ına tasavvufi bir boyut kazandırır. “ه” Allah kelimesinin son harfi ve “O” manasına gelen Hüve'nin baş harfidir. Tarikat zikirlerinde karşılık beklemeden yapılan en faziletli zikir şekli, Allah'ın “Hu” zatî ismi ile yapılanıdır. Aşığın çektiği “âh” dervişlerin zikir esnasında çektiği “hu”yu anımsatır. Bu şiirde *ferhâad*, *âaahhh*, *ejderhâ* sözcüklerinin eski harflerle yazımı da göz önüne alındığında, elif'in “*ve ayaklar altında yamyassı*” dizesinde- he'ye vurulan bir kasma olduğu görülebilecektir. Ayağa benzeyen elif'in altında ezilen he imgesi şiiri güçlü kılar. Şair, “He” nin pitoresk görünümünden hareketle “*ejderha bakışlı he'*” ifadesiyle masalsi bir derinlik kazandırır.

Çelebi, dağ imgesini aşığın sevgilisine kavuşması önündeki engeller yerine kullanarak alegorik bir anlatıma başvurur. Şiirdeki dağ da cansız ve duysuz bir dağ olmayıp aşığın zikreden gönlünü çağırıştır. Dağ, aynı zamanda mutlak sevgiliye ulaşma yolundaki nefis engelini de sembolize eder. İçinde Allah aşkını barındıran dağ imgesi, gönlünde Şirin'in aşkını taşıyan Ferhâd'la bir tutulur.

Şiirin söyleyişinde de gerek kendine has ve işlediği temaya uygun bir atmosfer kurmak, gerekse alegorik bir dil kurgulamak amacıyla tekrarlara, ikinci tekil kişiye hitaplara; kısa, fiilsiz ve eksik bırakılmış ifadelere, tekerlemelere... rastlanır. Bu şiirlerin birçoğunda hitaplar gayet yüksek perdeden, haykırışa kadar yükselen bir niteliktedir. Bu hitaplarda şairin muhatabı, mistik, manevi ve muhayyel varlıklardır. Bu varlıklar, genellikle olağanüstü ve muhayyel bir âleme yaklaştırılmış veya böyle bir âleme aittirler. Bu da şiire orijinallik, derinlik, mistik ve masalımsı bir görünüm kazandırır. [Yrd. Doç. Dr. Nurullah ULUTAŞ, Muş Alparslan Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Türkçe Eğitimi Bölümü]